

Marszałek
Województwa Mazowieckiego
ul. Jagiellońska 26, 03-719 Warszawa

Warszawa, 24 kwietnia 2024 roku

OS-WP-II.310.

DECYZJA NR 483/24/OS

Na podstawie art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236) przedstawiam

stanowisko

w którym interpretację, przedstawioną przez X, co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r., poz. 433), w sprawie dotyczącej ustalenia:

I. W opisanym stanie faktycznym nr 1:

że, w przypadku zakupu od dostawcy opakowań będących produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w postaci pojemników na żywność, do dalszej odsprzedaży użytkownikowi końcowemu, któremu nie zostaną one sprzedane z uwagi na ich uszkodzenie podczas transportu z magazynu głównego Wnioskodawcy do poszczególnych punktów gastronomicznych Wnioskodawcy, i w związku z tym nie zostanie pobrana opłata od użytkownika końcowego, Wnioskodawca nie będzie zobowiązany do wnoszenia opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1 ww. ustawy - uznają za nieprawidłową.

II. W opisanym stanie faktycznym nr 2:

że, w sytuacji, kiedy opakowania będące produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych będą wykorzystywane do wykonywania testów gastronomicznych wszystkich dań z menu przez Wnioskodawcę, a następnie wyrzucane do pojemnika na odpady, Wnioskodawca nie będzie obowiązany do wnoszenia opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1 ww. ustawy, na rzecz sprzedawcy tych opakowań - uznają za nieprawidłową.

III. W opisanym stanie faktycznym nr 3:

że, w sytuacji, kiedy opakowania będące produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych (kubki na napoje i pojemniki na żywność) będą wykorzystywane do przechowywania półproduktów gastronomicznych, a następnie wyrzucane do pojemnika na odpady, Wnioskodawca nie będzie obowiązany do wnoszenia opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1 ww. ustawy, na rzecz sprzedawcy tych opakowań - uznają za nieprawidłową.

IV. W opisanym stanie faktycznym nr 4:

że, w sytuacji, kiedy napełniony kubek na napój wraz z pokrywką będący produktem jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, nie zostanie sprzedany użytkownikowi końcowemu, a następnie kubek zostanie wyrzucony i stanowić będzie stratę gastronomiczną, Wnioskodawca nie będzie obowiązany do wnoszenia opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1 ww. ustawy - uznają za nieprawidłową.

V. W opisanym stanie faktycznym nr 5:
że, w przypadku reklamacji i zwrotu przez konsumenta zakupionego posiłku w opakowaniu będącym produktem jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych stanowiącym pojemnik na żywność, gdy zwrócony posiłek wraz z opakowaniem podlega utylizacji a należność za zakupione danie wraz z pojemnikiem podlega zwrotowi do konsumenta, Wnioskodawca nie będzie obowiązany do wnoszenia opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1 ww. ustawy - uznając za nieprawidłową.

VI. W opisanym stanie faktycznym nr 6:
że, w przypadku sprzedaży opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w postaci kubków na napoje i pojemników na żywność, dla których zewnętrzny dostawca przedstawił „Świadectwo możliwości wielokrotnego wykorzystania wyrobów z tworzyw sztucznych”, „Certyfikat wielokrotnego użytku” lub oświadczenie o wielokrotności używania, Wnioskodawca nie będzie obowiązany do wnoszenia opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1 ww. ustawy - uznając za nieprawidłową.

UZASADNIENIE

Pismem z 15 stycznia 2024 roku (data wpływu: 19 stycznia 2024 roku) X, zwana dalej Stroną lub Wnioskodawcą, złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej. Pismem znak: OS-WP-II.310.5.2023.AM z 24 stycznia 2024 r. wezwano Stronę, na podstawie art. 34 ust. 7 ustawy Prawo przedsiębiorców, do usunięcia braków poprzez uzupełnienie wniosku. Strona złożyła uzupełnienie wniosku 2 lutego 2024 r. Pismem z 19 lutego 2024 r. znak: OS-WP-II.310.5.2024.AM wezwano ponownie Stronę do usunięcia braków wniosku. Na powyższe wezwanie Strona udzieliła odpowiedzi pismem z 6 i 8 marca 2024 r. Pismem z 15 marca 2024 r. znak: OS-WP-II.310.5.2024.AM wezwano ponownie Stronę do usunięcia braków wniosku. Na powyższe wezwanie Strona udzieliła odpowiedzi pismem z 26 marca 2024 r.

Strona przedłożyła przedmiotowy wniosek co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r., poz. 433), zwanej dalej „ustawą o opłacie produktowej”, w sprawie dotyczącej ustalenia ponoszenia i pobierania opłat w poniżej przedstawionych przez Stronę 7 stanach faktycznych.

Pismem z 23 kwietnia 2024 roku znak: OS-WP-II.310.5.2023.AM zawiadomiono Stronę, że w zakresie stanu faktycznego i pytania nr 7 dot. przypadku kiedy Wnioskodawca oferuje użytkownikowi końcowemu posiłki w pojemnikach na żywność lub napoje w kubkach na napoje, nie uwzględnia on opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1 ustawy o opłacie produktowej, na paragonie, rachunku lub fakturze za pojemniki na żywność lub kubki na napoje, na odrębnej pozycji, a dolicza opłatę do oferowanego posiłku lub napoju - właściwym organem do wydania wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów w tym zakresie jest Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej i do tego organu należy wnieść odrębne podanie, które zgodnie z art. 66 § 2 Kpa złożone w terminie 14 dni od daty doręczenia zawiadomienia uważa się za złożone w dniu wniesienia pierwszego podania.

I. Stan faktyczny nr 1 przedstawiony przez Stronę:
„Wnioskodawca prowadzi działalność gospodarczą pod firmą X, która zlokalizowana jest na

terenie województwa mazowieckiego i miejsca prowadzenia działalności gospodarczej znajdują się w m. Y, na terenie województwa mazowieckiego. Właściciel w ramach prowadzonej działalności gospodarczej prowadzi Edukacyjny Park Rozrywki, w którym znajdują się punkty gastronomiczne. W swojej ofercie sprzedaży w poszczególnych punktach gastronomicznych oferuje posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku oraz napoje w kubkach. Firma zaopatruje się w opakowania w hurtowniach lub jednostkach detalicznych na terenie kraju. Głównymi odbiorcami Wnioskodawcy są: klienci indywidualni, rodziny z dziećmi, uczniowie szkół, zorganizowane wycieczki. Wnioskodawca posiada 10 punktów gastronomicznych na terenie X znajdujący się w pod adresem Y. Spośród nich 4 punkty są mobilne. Do wszystkich punktów gastronomicznych podlega jeden magazyn ogólny. Dania wydawane są w opakowaniach: papierowych, plastikowych, szklanych lub wielorazowego użytku, potwierdzone oceną ekologiczną opakowań z tworzyw sztucznych do wielokrotnego kontaktu z zimnymi napojami oraz wynikiem badań potwierdzających odporność naczyń kuchennych na mechaniczne zmywanie, dostarczone przez producenta.

Sprzedaż w punktach gastronomicznych prowadzona jest za pośrednictwem okienek kasowych, nie posiadamy obsługi kelnerskiej. W punktach: Bar (wolnostojący - stały), Pizzeria (wolnostojący-stały), Lodziarnia (wolnostojący-stały), Food Truck S (mobilny - przyczepa), Kontener M (mobilny - kontener), Food Truck B (mobilny - przyczepa), Food Truck H (mobilny - przyczepa) i S CH (wolnostojący - stały) - Kawy, herbaty i niektóre dania są wydawane na talerzach papierowych, kubkach papierowych i plastikowych, a konsumpcja odbywa się za pośrednictwem sztućców plastikowych zapakowanych osobno (nóż, widelec, serwetka - i zapakowane w plastikową folijkę ochronną). Natomiast napoje mrożone są sprzedawane w opakowaniach wielorazowego użytku, potwierdzonego oceną ekologiczną opakowań z tworzyw sztucznych do wielokrotnego kontaktu z zimnymi napojami oraz wynikiem badań potwierdzających odporność naczyń kuchennych na mechaniczne zmywanie, dostarczone przez producenta.

Wnioskodawca posiada Restaurację Ł (wolnostojący - stały) i W Ch (wolnostojący - stały), w których wydajemy dania na talerzach porcelanowych i sztućcach metalowych wielorazowego użytku. Napoje zimne i gorące są wydawane w kubeczkach papierowych i plastikowych, a napoje mrożone w opakowaniach wielorazowego użytku, potwierdzone oceną ekologiczną opakowań z tworzyw sztucznych do wielokrotnego kontaktu z zimnymi napojami oraz wynikiem badań potwierdzających odporność naczyń kuchennych na mechaniczne zmywanie dostarczone przez producenta.

Podczas produkcji dań we wszystkich 10 lokalach należących do Wnioskodawcy.

Wnioskodawca korzysta z produktów i opakowań jednorazowego użytku na użytek własny:

1. próbujemy przygotowane dania za pomocą plastikowych sztućców, aby zagwarantować higieniczne warunki pracy, po czym wyrzucamy je do pojemnika na odpady,
2. do przechowywania półproduktów gastronomicznych,
3. każdego dnia wykonujemy testy gastronomiczne wszystkich dań z menu, używając do tego jednorazowych sztućców i opakowań, po czym wyrzucamy je do pojemnika na

odpady.

W przedsiębiorstwie wszystkie opakowania i produkty jednorazowego użytku są wprowadzane na stany magazynowe do programu. Po zakupie przez konsumenta produkt schodzi ze stanów magazynowych automatycznie. Jednak zdarzają się sytuacje, w których produkty podczas transportu z magazynu głównego do danego punktu gastronomicznego ulegają zniszczeniu i są tak zwaną stratą gastronomiczną.

Podczas miesięcznych inwentaryzacji w firmie wychodzą braki magazynowe, ze względu na złe przeliczenie magazynów przez pracownika lub uszkodzenia produktów. W takim przypadku wykonywana jest kontrola magazynów. Ponowne przeliczane są magazyny a błędy ściągane ze stanów magazynowych stratą gastronomiczną.

W przypadku reklamacji i zwrotu zakupionego jedzenia przez konsumenta, zwrócone jedzenie wraz z opakowaniem podlega utylizacji. Sprzedajemy lemoniadę i kompot w kubkach jednorazowych 300 ml z pokrywką, które są rozlewane przed sprzedażą, na początku zmiany.

W przypadku, jeśli po całym dniu pracy, część lemoniad i kompotów w tych kubkach nie zostanie sprzedana, taki kubek i przykrywką jest wyrzucany jako strata gastronomiczna.

Wnioskodawca zaopatruje się w opakowania (kubki na napoje, pojemniki na żywność), o których mowa w przepisach ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, u dostawców hurtowych oraz detalicznych, kupując opakowania do dalszej odsprzedaży. Nie wnosi na rzecz Sprzedawcy, u którego zaopatruje się we wskazane jednorazowe kubki na napoje oraz pojemniki na żywność opłaty, o której mowa w art. 3b ww. ustawy, gdyż zaopatruje się we wskazane opakowania celem dalszej odsprzedaży. Zdarzają się jednak sytuacje, kiedy część ze wskazanych opakowań ulega uszkodzeniu podczas transportu z magazynu głównego na poszczególne punkty gastronomiczne, znajdujące się w miejscu prowadzonej działalności przez Wnioskodawcę.”

W tak przedstawionym stanie faktycznym nr 1 Strona powzięła następujące wątpliwości: „Czy Wnioskodawca, który kupuje u zewnętrznego dostawcy (hurtownia opakowań, sprzedaż za pośrednictwem Internetu, sklepy detaliczne) opakowania z myślą o dalszej odsprzedaży na rzecz użytkownika końcowego, nie wnosząc opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, u sprzedawcy opakowań za nabywane pojemniki wykonane w całości lub w części z tworzyw sztucznych, stanowiące pojemnik na żywność, stosowany w celu umieszczenia w nim żywności, która jest:

- a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
- b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
- c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie

a opakowania te ulegną w trakcie dostawy z magazynu głównego do poszczególnych punktów gastronomicznych uszkodzeniu, nie będzie zobowiązany do wnoszenia na rzecz Urzędu Marszałkowskiego opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1 ww. ustawy, za opakowania które

uległy zniszczeniu.”

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

„Wnioskodawca, który prowadzi Edukacyjny Park Rozrywki, w którym znajdują się punkty gastronomiczne, który kupuje w hurtowniach opakowań, platformach internetowych czy sklepach detalicznych opakowania (jednorazowe kubki na napoje, jednorazowe pojemniki na żywność, o których mowa w załączniku nr 6 do ustawy) nie będzie zobowiązany do wnoszenia na rzecz Urzędu Marszałkowskiego opłaty, o której mowa w art. 3 b ust. 1 ww. ustawy za opakowania, które uległy zniszczeniu, z uwagi na fakt, że Wnioskodawca nie może zostać uznany za przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę gastronomiczną, w których oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ww. ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty (...)

Wnioskodawca, który prowadzi Edukacyjny Park Rozrywki, w którym znajdują się punkty gastronomiczne, która kupuje w hurtowniach opakowań, platformach internetowych czy sklepach detalicznych opakowania (kubki na napoje, pojemniki na żywność, o których mowa w załączniku nr 6 do ustawy) nie będzie zobowiązany do wnoszenia na rzecz Urzędu Marszałkowskiego opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1, za opakowania, które uległy zniszczeniu, z uwagi na fakt, że Wnioskodawca nie może zostać uznany za przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ww. ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, gdyż nie jest zobowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach, zwanej dalej „opłatą” (art. 3b ust. 1 ustawy produktowej) oraz do wniesienia pobranej opłaty na rachunek właściwego marszałka województwa ze względu na miejsce jej pobrania, gdyż użytkownik końcowy napojów lub żywności w tych produktach nie nabył, a Wnioskodawca opłaty o której mowa w przepisach nie był w stanie pobrać. Opłaty, o której mowa w art. 3 b ust. 1 wskazanej ustawy Wnioskodawca również nie uiścił u sprzedawcy opakowań, gdyż nabywał je z myślą o dalszej odsprzedaży w swoim punkcie gastronomicznym. Przy tym w art. 2 pkt 11ac ustawy wskazuje, że użytkownik końcowy to podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży. Mając na uwadze powyższe nie nastąpiła żadna ze wskazanych w przepisach ustawy sytuacji, gdyż zakupione pojemniki na żywność lub kubki na napoje uległy zniszczeniu i Wnioskodawca je nabywający nie jest użytkownikiem końcowym, gdyż nabył je celem dalszej odsprzedaży, a opakowania uległy zniszczeniu, więc nie mogły trafić ostatecznie do użytkownika końcowego.”

II. Stan faktyczny nr 2 przedstawiony przez Stronę:

„Wnioskodawca zaopatruje się w opakowania jednorazowego użytku (kubki na napoje, pojemniki na żywność), o których mowa w przepisach ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o

obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, u dostawców hurtowych oraz detalicznych na terenie kraju, kupując opakowania z myślą o wykorzystaniu pojemników wykonanych w całości lub w części z tworzyw sztucznych do wykonywania testów gastronomicznych wszystkich dań z menu, używając do tego jednorazowych sztućców i opakowań (pojemników wykonanych z tworzywa sztucznego). Za wskazane opakowania nie wnosi na rzecz Sprzedawcy opłaty, o której mowa w zapisach ustawy.”

W tak przedstawionym stanie faktycznym Strona powzięła następujące wątpliwości:

„Czy Wnioskodawca, który kupuje u zewnętrznego dostawcy (hurtownia opakowań, sprzedaż za pośrednictwem Internetu, sklepy detaliczne) opakowania z myślą o wykorzystaniu pojemników wykonanych w całości lub w części z tworzyw sztucznych do wykonywania testów gastronomicznych wszystkich dań z menu, używając do tego jednorazowych sztućców i opakowań (pojemników wykonanych z tworzywa sztucznego), które następnie wyrzucane są do pojemnika na odpady nie będzie obowiązany do wnoszenia na rzecz sprzedawcy, u którego nabywa opakowania wykonane z tworzywa sztucznego opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1 z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, za opakowania, które wykorzystywane są do testowania dań”

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

„Wnioskodawca, który prowadzi Edukacyjny Park Rozrywki, w którym znajdują się punkty gastronomiczne, który kupuje w hurtowniach opakowań, platformach internetowych czy sklepach detalicznych opakowania nie będzie zobowiązany do wnoszenia na rzecz sprzedawcy opłaty, o której mowa w art. 3 b ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, za opakowania które wykorzystywane są do wykonywania testów gastronomicznych wszystkich dań z menu, z uwagi na fakt, że pojemniki te nie są w myśl przepisów stosowane w celu umieszczenia w nim żywności, która jest:

- a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
- b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
- c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie”

III. Stan faktyczny nr 3 przedstawiony przez Stronę:

„Wnioskodawca zaopatruje się w opakowania (kubki na napoje, pojemniki na żywność), o których mowa w przepisach ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, u dostawców hurtowych oraz detalicznych, kupując opakowania z myślą o wykorzystaniu pojemników wykonanych w całości lub w części z tworzyw sztucznych, wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy do przechowywania półproduktów gastronomicznych”

W tak przedstawionym stanie faktycznym Strona powzięła następujące wątpliwości:

„Czy Wnioskodawca, który kupuje u zewnętrznego dostawcy (hurtownia opakowań, sprzedaż za pośrednictwem Internetu, sklepy detaliczne) opakowania z myślą o wykorzystaniu pojemników

wykonanych w całości lub w części z tworzyw sztucznych, wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy do przechowywania półproduktów gastronomicznych (pojemników wykonanych z tworzywa sztucznego), które następnie wyrzucane są do pojemnika na odpady nie będzie obowiązany do wnoszenia na rzecz sprzedawcy, u którego nabywa opakowania wykonane z tworzywa sztucznego opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1 z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, za opakowania, które wykorzystywane są do przechowywania półproduktów gastronomicznych”
Stanowisko przedstawione przez Stronę:

„Wnioskodawca, który prowadzi Edukacyjny Park Rozrywki, w którym znajdują się punkty gastronomiczne, który kupuje w hurtowniach opakowań, platformach internetowych czy sklepach detalicznych opakowania nie będzie zobowiązany do wnoszenia na rzecz sprzedawcy opłaty, o której mowa w art. 3 b ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, za opakowania które wykorzystywane są do przechowywania półproduktów gastronomicznych, z uwagi na fakt, że pojemniki te nie są w myśl przepisów stosowane w celu umieszczenia w nim żywności, która jest:

- a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
- b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
- c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie”

IV. Stan faktyczny nr 4 przedstawiony przez Stronę:

„Wnioskodawca oferuje użytkownikom końcowym napoje (kompot, lemoniadę) w kubkach jednorazowego użytku wykonanych w całości z tworzywa sztucznego o pojemności 300 ml z pokrywką, które rozlewane są przed sprzedażą, na początku zmiany. niesprzedany danego dnia użytkownikowi końcowemu napój wraz z kubkiem jest wyrzucany i stanowi stratę gastronomiczną.”

W tak przedstawionym stanie faktycznym Strona powzięła następujące wątpliwości:

„Czy Wnioskodawca, który oferuje użytkownikom końcowym napoje (kompot, lemoniadę) w kubkach jednorazowego użytku wykonanych w całości z tworzywa sztucznego o pojemności 300 ml z pokrywką, które rozlewane są przed sprzedażą, na początku zmiany nie będzie zobowiązana do wnoszenia na rzecz Urzędu Marszałkowskiego opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, za kubki do lemoniady, gdyż napój nie został sprzedany użytkownikowi końcowemu, a kubek został wyrzucony i stanowi stratę gastronomiczną.”

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

„Wnioskodawca, który prowadzi Edukacyjny Park Rozrywki, w którym znajdują się punkty gastronomiczne, który kupuje w hurtowniach opakowań, platformach internetowych czy sklepach detalicznych opakowania nie będzie zobowiązany do wnoszenia na rzecz Urzędu Marszałkowskiego opłaty, o której mowa w art. 3 b ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie

produktowej, za kubki do lemoniady, gdyż napój nie został sprzedany użytkownikowi końcowemu, a kubek został wyrzucony i stanowi stratę gastronomiczną, z uwagi na fakt, że produkt w opakowaniu, o którym mowa w załączniku nr 6 do ustawy nie został przekazany użytkownikowi końcowemu.

V. Stan faktyczny nr 5 przedstawiony przez Stronę:

„W punktach gastronomicznych Wnioskodawca oferuje użytkownikom końcowym posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku wykonanych w całości lub w części z tworzywa sztucznego stanowiących pojemnik na żywność, stosowane w celu umieszczenia w nim żywności, która jest:

- a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
- b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
- c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie”

Zdarzają się sytuacje, w których użytkownik końcowy reklamuje zakupiony posiłek i następuje zwrot zakupionego przez konsumenta posiłku do Wnioskodawcy. Zwrócony posiłek wraz z opakowaniem podlega utylizacji, a należność za zakupione danie wraz z pojemnikiem podlega zwrotowi do konsumenta”

W tak przedstawionym stanie faktycznym Strona powzięła następujące wątpliwości:

„Czy Wnioskodawca, który oferuje użytkownikom końcowym posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku wykonanych w całości lub w części z tworzywa sztucznego stanowiące pojemnik na żywność, stosowane w celu umieszczenia w nim żywności, która jest:

- a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
- b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
- c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie

nie będzie zobowiązany do wnoszenia na rzecz Urzędu Marszałkowskiego opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1 z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, od wskazanych pojemników, w przypadku reklamacji i zwrotu zakupionego posiłku przez konsumenta, gdyż zwrócony posiłek wraz z opakowaniem podlega utylizacji, a należność za zakupione danie wraz z pojemnikiem podlega zwrotowi do konsumenta.”

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

„Wnioskodawca, który prowadzi Edukacyjny Park Rozrywki, w którym znajdują się punkty gastronomiczne, który kupuje w hurtowniach opakowań, platformach internetowych czy sklepach detalicznych opakowania nie będzie zobowiązana do wnoszenia na rzecz Urzędu Marszałkowskiego opłaty, o której mowa w art. 3 b ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, od wskazanych pojemników, w przypadku reklamacji i zwrotu zakupionego posiłku przez konsumenta, gdyż zwrócony posiłek wraz z opakowaniem podlega utylizacji, a należność za zakupione danie wraz z pojemnikiem podlega zwrotowi do konsumenta.(...)”

Przepisy, które zobowiązują do pobierania opłaty, dotyczą pustych pojemników na żywność oferowanych w jednostkach handlowych lub pojemników, w które zapakowano żywność w jednostce handlowej lub gastronomicznej, która będzie następnie bezpośrednio spożywana przez nabywców z tych pojemników. We wskazanym we wniosku przypadku posiłek nie będzie spożywany przez nabywcę bezpośrednio z pojemnika.”

VI. Stan faktyczny nr 6 przedstawiony przez Stronę:

„Wnioskodawca kupuje u zewnętrznego dostawcy (hurtownia opakowań, sprzedaż za pośrednictwem Internetu, sklepy detaliczne) opakowania, dla których dostawca przedstawił „Świadectwo możliwości wielokrotnego wykorzystania wyrobów z tworzyw sztucznych”, „Certyfikat wielokrotnego użytku”. Wnioskodawca we wskazanych pojemnikach na żywność sprzedaje posiłki. Posiadając opakowania z certyfikatem wielokrotnego użytku Wnioskodawca nie pobiera opłaty, o której mowa w zapisach wskazanej ustawy, gdyż pojemnik nie jest jednorazowego użytku”

W tak przedstawionym stanie faktycznym Strona powzięła następujące wątpliwości:

„Czy Wnioskodawca, który kupuje u zewnętrznego dostawcy (hurtownia opakowań, sprzedaż za pośrednictwem Internetu, sklepy detaliczne) opakowania, dla których dostawca przedstawił „Świadectwo możliwości wielokrotnego wykorzystania wyrobów z tworzyw sztucznych”, „Certyfikat wielokrotnego użytku” lub oświadczenie o wielokrotności używania nie będzie zobowiązany do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1 z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej od odbiorców będących użytkownikiem końcowym?”

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

„Wnioskodawca, który prowadzi Edukacyjny Park Rozrywki, w którym znajdują się punkty gastronomiczne, który kupuje w hurtowniach opakowań, platformach internetowych czy sklepach detalicznych opakowania, dla których dostawcy przedstawiają dokumenty dotyczące wielokrotności używania nie będzie zobowiązana do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty wskazanej w art. 3b ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej w sytuacji przedstawionej we wniosku, z uwagi na fakt, że testy dla wskazanych opakowań potwierdzają wielokrotność użytku.(...) testy dla wskazanych opakowań przeprowadzone zostały w oparciu o wskazane w pkt. 3 ppkt. 6, a dostawcy, dystrybutorzy pojemników na żywność, przedstawiają dokumenty świadczące o tym, że wskazane pojemniki zwolnione są z pobierania opłaty SUP. Testy na wielokrotność użytku przeprowadzone w oparciu o normę UNE 53928:2020, przedstawiają brak zmian właściwości produktów po 25 cyklach mycia w zmywarkach w temperaturze 60°. Mając na uwadze powyższe wykazanie, że produkty przeszły testy potwierdzające brak zmian właściwości produktów po 25 cyklach mycia w zmywarkach w temperaturze 60°, jest wystarczającym, aby wymienne wyroby ze względu na posiadany raport z testu mają możliwość wielokrotnego użytku więc nie są objęte Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 roku w sprawie zmniejszenia oddziaływania niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko.

Ponadto kolejny z dostawców przedstawił CERTYFIKAT WIELOKROTNEGO UŻYTKU, w którym oświadczył, że na podstawie sprawozdań z badań nr 421380/20/POZ z dnia 28.09.2020, 80692/21/POZ z dnia 19.02.2021, 202861/22/POZ z dnia 06.06.2022, CF2301413 z dnia 15.05.2023, CF2301412 z dnia 15.05.2023, CF2301411 z dnia 15.05.2023-06.06.2023, nr 507104/23/POZ z dnia 23.10.2023, Nr 404979/22/GDA z 02.11.2022, nr 179093/23/GDA, TURT230048732 - 30.05.2023 wyroby dostarczane przez Spółkę wyprodukowane z surowca PS (polistyren) oraz PP (polipropylen) otrzymały pozytywną ocenę testów pod kątem odporności naczyń kuchennych na mechaniczne zmywanie (125 cykli testowych) w temperaturze 65°C. Testy zostały przeprowadzone w oparciu o normy EN 12875-1 oraz 12875-2. Wyżej wymienione wyroby ze względu na posiadany certyfikat wielokrotnego użytku, nie są objęte Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 roku w sprawie zmniejszenia oddziaływania niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko. Inny z dostawców przedstawił oświadczenie, że wskazany asortyment z polipropylenu (PP), polistyrenu (PS) oraz WPC (Wood Plastic Composites) do wielokrotnego użytku, których przeznaczenie zostało potwierdzone pozytywnymi wynikami badań w akredytowanym laboratorium badawczym. Opakowania poddane testom pod kątem odporności naczyń kuchennych na zmywanie mechaniczne (125 cykli w temperaturze 65°) według norm EN-12875-1 i EN-12875-2 i w związku z powyższym wskazane w oświadczeniu produkty posiadają potwierdzone właściwości wielokrotnego użycia i nie obejmuje ich Dyrektywa (SUP). Kolejne z oświadczeń również dotyczy wielokrotności wykorzystania „na podstawie sprawozdań z badań nr 2023TM6106 z dnia 29/06/2022 przez laboratorium AITEX Asociacion de Investigacion de la Industria Textil – C.I.F. : G03182870, Plaza Emilio Sala, 1-E-03801 ALOY (Alicante) Spain, są wyprodukowane z surowca PP (polipropylen) i otrzymały pozytywną ocenę testów pod kątem ich odporności w/w naczyń kuchennych na zmywanie w temperaturze 60°. Testy zostały przeprowadzone w oparciu o normę UNE 53928:2020 (reusable plastic tableware for food use) i przedstawiają brak zmian właściwości produktów po 25 cyklach mycia w zmywarkach temperaturze 60°, a wymienione wyroby ze względu na posiadany Raport z Testu mają możliwość wielokrotnego użytku więc nie są objęte Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 roku w sprawie zmniejszenia oddziaływania niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko. Warto zauważyć, że firmy deklarują wielokrotność, jednak nie ponoszą odpowiedzialności za ewentualnie błędną bądź też odmienną wykładnię przepisów prawa w tym zakresie. Przedstawiają pisma, w których informują, że wskazane opakowanie nie podlega pod zapisy Dyrektywy SUP, a hurtownia sprzedając wskazane produkty swoim klientom nie chce narażać się na konsekwencje finansowe. Mając na uwadze powyższe na podstawie wskazanych testów kubki i pojemniki na żywność, dla których firmy przedstawiają oświadczenia oraz certyfikaty wielokrotnego użytku na podstawie wskazanych powyżej norm nie zaliczają się pod zapisy SUP, tym samym są zwolnione z pobrania opłaty konsumenckiej.

Wnioskodawcy trudno wskazać czy opakowania w postaci kubków na napoje i pojemników na żywność, o których mowa w pytaniu nr 6 spełniają określone w definicji opakowania

wielokrotnego użytku, zawartej w ustawie z 13.06.2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1658 z późn. zm.) i czy te opakowania są zgodne z europejską normą zharmonizowaną EN 13429:2004 „Opakowania – Wielokrotne użycie”, w tym z następującymi kryteriami oceny:

- wprowadzenie do obrotu w celu powtórnego użycia,
- opróżnienie opakowania (wyjęcie zawartości) nie powoduje poważnego (nieodwracalnego) jego uszkodzenia,
- opakowanie jest przystosowane do ponownego napełniania,
- wszystkie czynności procesu przygotowania do ponownego napełnienia są pod kontrolą w celu zminimalizowania ich negatywnego wpływu na środowisko,
- ponowne napełnienie produktem nie wiąże się z obniżeniem jakości tego produktu oraz ryzykiem dotyczącym zdrowia i bezpieczeństwa,
- istnieje zorganizowany system odbioru opakowań (umowy organizacyjne, techniczne i finansowe), system ten jest dostępny na rynku,
- system zwrotności opakowań odpowiada kryteriom systemów określonym w normie (system zamknięty, otwarty i mieszany).

Żaden z certyfikatów, które są w posiadaniu Wnioskodawcy nie wspomina, że opakowania są zgodne z europejską normą zharmonizowaną EN 13429:2004 „Opakowania – Wielokrotne użycie”. Żaden z produktów, w które zaopatruje się Wnioskodawca, a dla których producent lub dystrybutor przedstawia certyfikaty czy świadectwa lub oświadczenia nie mają oznaczenia, że produkowane są oraz wprowadzone zostały do obrotu w myśl normy EN 13429:2004 „Opakowania – Wielokrotne użycie”. Nie jest Wnioskodawcy również znane w jaki sposób został zorganizowany i działa system wielokrotnego użycia, czy zostały zawarte umowy organizacyjne, techniczne i finansowe tak aby zorganizować system odbioru opakowań, gdyż Wnioskodawca zaopatruje się w miejscach wskazanych we wniosku, a sprzedawcy niejednokrotnie nie mają wiedzy w tym zakresie.

Zgodnie z art. 3b ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, w brzmieniu obowiązującym od 24 maja 2023 roku, przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach, zwanej dalej „opłatą”. W załączniku tym wymieniono kubki na napoje i pojemniki na żywność wykonane z tworzywa sztucznego jednorazowego użytku. Kubki i pojemniki wielokrotnego użytku nie są więc objęte opłatą, o której mowa w art. 3b”

W niniejszej sprawie należy stwierdzić co następuje:

W art. 3 pkt 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko zdefiniowano „produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych”, przez który rozumieć

należy produkt w całości lub częściowo wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach okresu żywotności wielokrotną rotację poprzez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony.

Jednocześnie, w załączniku E w cz. I wymieniono produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte zakresem art. 8 ust. 2 Dyrektywy, dotyczącym rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Powołany przepis wskazuje, że państwa członkowskie zobowiązane są zapewnić, aby producenci przedmiotowych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych pokrywali koszty zgodnie z zawartymi w dyrektywach 2008/98/WE i 94/62/WE przepisami dotyczącymi rozszerzonej odpowiedzialności producenta oraz, o ile nie są już one uwzględnione, następujące koszty: a) koszty środków służących upowszechnianiu wiedzy, o których mowa w art. 10 niniejszej dyrektywy, w odniesieniu do tych produktów; b) koszty zbierania odpadów w przypadku tych produktów, które są pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym koszty infrastruktury i jej funkcjonowania, a następnie koszty transportu tych odpadów i ich przetwarzania; oraz c) koszty sprzątnięcia odpadów pochodzących z tych produktów, a następnie koszty ich transportu i przetwarzania.

Odnosząc się do przedstawionych we wniosku stanów faktycznych w kwestii stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o opłacie produktowej, w pierwszej kolejności zdefiniowania wymaga zatem, zawarte w ww. ustawie pojęcie przedsiębiorcy z art. 2 pkt 9b ustawy o opłacie produktowej – przez które rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców, który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne i prowadzącego działalność połowową w rozumieniu art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 22, z późn. zm.), zwanego dalej "rozporządzeniem nr 1380/2013", w tym wprowadzającego do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których to produktów wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy.

Dodatkowo z uwagi na konieczność osiągnięcia celu w postaci zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko poprzez zmniejszenie ich stosowania, przepis z art. 3b ust. 1 ustawy o opłacie produktowej zobowiązuje przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których oferowane są produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienione w zał. nr 6 do ustawy, będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego

przedsiębiorcę w te produkty, do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach. Produktami takimi są kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka oraz pojemniki na żywność, w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:

- a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
- b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
- c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie

- w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Zgodnie z art. 2 pkt 9e ww. ustawy przez produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych rozumie się produkt, który jest w całości lub części wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony.

Zgodnie z art. 2 pkt 11 ac ww. ustawy, przez użytkownika końcowego rozumie się podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży.

Jednocześnie trzeba podkreślić, że odpadów pochodzących z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych również dotyczy hierarchia sposobów postępowania z odpadami w myśl zasady 3R: Reduce (ograniczaj wytworzenie), Reuse (używaj ponownie), Recycle (poddawaj recyklingowi). Zgodnie z art. 17 ustawy z 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz.U. z 2023 r. poz. 1587 z późn. zm.), obowiązuje następująca hierarchia sposobów postępowania z odpadami:

1. zapobieganie powstawaniu odpadów;
2. przygotowywanie do ponownego użycia;
3. recykling;
4. inne procesy odzysku;
5. unieszkodliwianie.

W odniesieniu do pytania i stanu faktycznego nr 1.

Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których oferowane są produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienione w zał. nr 6 do ustawy o opłacie produktowej, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego, nabywającego je na potrzeby własne bez dalszej odsprzedaży, pod groźbą administracyjnej kary pieniężnej za jej niepobranie, którą wymierza, w wysokości do 20 000 zł, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej w myśl art. 40a pkt 1 i art. 40b ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy o opłacie produktowej. Przedsiębiorcy nabywający te produkty z zamiarem dalszej odsprzedaży, nie będą uiszczać opłaty, o której mowa w art. 3b ww. ustawy, gdyż będą zobowiązani przepisami ww. ustawy do pobrania tej

opłaty, gdy będą dostarczać te produkty do użytkownika końcowego. Zakłada się, że zakupione kubki na napoje czy pojemniki na żywność od dostawcy celem dalszej odsprzedaży, będą użytkowane zgodnie z ich przeznaczeniem i należy od nabywającego, tj. użytkownika końcowego, pobrać opłatę za każdą sztukę produktu.

Jeżeli Wnioskodawca, będący podmiotem, o którym mowa w art. 3b ww. ustawy, jako nabywający te produkty zamierza przeznaczyć je do innych celów niezwiązanych ze spożyciem albo nie przeznacza ich do dalszej odsprzedaży, a jednocześnie nie chce uiszczać opłaty z art. 3b, to powinien zdecydować się i nabyć produkty, które nie są objęte zakresem stosowania ustawy o opłacie produktowej. Bowiem tylko podmioty, które nie są jednostką handlową ani gastronomiczną nie są zobowiązane do pobierania wspomnianej opłaty od swoich klientów. Jednocześnie sprzedawcy spełniając ustawową definicję użytkownika końcowego w przypadku wykorzystania tych produktów na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży, powinni być potraktowani w momencie zakupu jako użytkownicy końcowi i ponieść opłatę, o której mowa w art. 3b ww. ustawy. A bezspornym pozostaje fakt, że Wnioskodawca wobec produktów, o których mowa w stanie faktycznym nr 1 wniosku, nie dokonał dalszej odsprzedaży, tylko wykorzystał na potrzeby własne, we własnym przedsiębiorstwie.

Trzeba pamiętać, że rolą cytowanych wyżej przepisów jest zmniejszenie stosowania niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, w tym przypadku pojemników na żywność, a rolą przedsiębiorców - taka organizacja pracy, wprowadzania do obrotu i sprzedaży, która będzie zgodna z nowymi przepisami mającymi na celu ochronę środowiska naturalnego oraz ciągle obowiązującą hierarchią sposobów postępowania z odpadami zgodnie z ustawą o odpadach. W świetle celu ww. dyrektywy polegającego na zapobieganiu powstawaniu odpadów w środowisku w postaci przedmiotów jednorazowego użytku wykonanych z tworzyw sztucznych oraz faktu, że pojemniki na żywność należą do najbardziej zaśmiecających przedmiotów, należy zastosować podejście zgodne z dyrektywą i za istotne uznać zapobieganie zaśmiecaniu produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w prowadzonej przez Wnioskodawcę działalności i nie unikać stosowania przepisów dyrektywy.

Stąd Strona wykorzystując na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży, produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych powinna zostać potraktowana w momencie zakupu jako użytkownik końcowy i ponieść opłatę, o której mowa w art. 3b ww. ustawy, która następnie zostanie przekazana do właściwego marszałka województwa.

W odniesieniu do pytania i stanu faktycznego nr 2.

Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których oferowane są produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienione w zał. nr 6 do ustawy o opłacie produktowej, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego, nabywającego je na potrzeby własne bez dalszej odsprzedaży, pod groźbą administracyjnej kary pieniężnej za jej niepobranie, którą wymierza w wysokości do 20 000 zł, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej w myśl art. 40a pkt 1 i art. 40b ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy o opłacie produktowej. Przedsiębiorcy nabywający te produkty z zamiarem dalszej odsprzedaży, nie będą uiszczać opłaty, o której

mowa w art. 3b ww. ustawy, gdyż będą zobowiązani przepisami ustawy do pobrania tej opłaty, gdy będą dostarczać te produkty do użytkownika końcowego. Zakłada się, że zakupione kubki na napoje czy pojemniki na żywność od dostawcy celem dalszej odsprzedaży, będą użytkowane zgodnie z ich przeznaczeniem i należy od nabywającego, tj. użytkownika końcowego, pobrać opłatę za każdą sztukę produktu.

Jeżeli Wnioskodawca, będący podmiotem o którym mowa w art. 3b, kupuje u zewnętrznego dostawcy opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych „z myślą o wykorzystaniu pojemników wykonanych w całości lub w części z tworzyw sztucznych do wykonywania testów gastronomicznych wszystkich dań z menu, używając do tego jednorazowych sztućców i opakowań (pojemników wykonanych z tworzywa sztucznego), które następnie wyrzucane są do pojemnika na odpady” to w tej sytuacji staje się użytkownikiem końcowym, gdyż dokonuje zakupu opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży. Stąd Wnioskodawca będzie zobowiązany do wniesienia opłaty, o której mowa w art. 3b ww. ustawy, u sprzedawcy tych opakowań, a następnie opłata ta zostanie przekazana do właściwego marszałka województwa.

Jeżeli Wnioskodawca przeznacza te opakowania do swoich celów i nie przeznacza ich do dalszej odsprzedaży, a jednocześnie nie chce uiszczać opłaty z art. 3b, to powinien zdecydować się i nabyć produkty, które nie są objęte zakresem stosowania ustawy o opłacie produktowej.

Jednocześnie należy podkreślić, że od 24 maja 2023 roku obowiązuje w Polsce zakaz wprowadzania do obrotu sztućców (widelce, noże, łyżki, pałeczki) oraz talerzy, wykonanych z tworzywa sztucznego będących produktami jednorazowego użytku, zgodnie z art. 3i ww. ustawy, którego nieprzestrzeganie podlega pod administracyjną karę pieniężną w wysokości do 500 000 zł, którą wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor ochrony środowiska w myśl art. 40a pkt 7 i art. 40b ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy o opłacie produktowej. Zakaz wprowadzania do obrotu jest równoznaczny z zakazem dystrybucji takich produktów, ich zakupu czy sprzedaży. Jedynie zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 14 kwietnia 2023 r. o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 877), produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 7 do ustawy o opłacie produktowej (m.in. talerze i sztućce) wprowadzone do obrotu przed dniem 24 maja 2023 roku (wejścia w życie niniejszej ustawy) mogą być sprzedawane albo przekazywane nieodpłatnie nabywcom na terytorium kraju lub wykorzystane na użytek własny do wyczerpania zapasów tych produktów i wyrobów.

Należy podkreślić, że Wnioskodawca spełniając ustawową definicję użytkownika końcowego w przypadku wykorzystania tych produktów na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży, powinien być potraktowany w momencie zakupu jako użytkownik końcowy i ponieść opłatę, o której mowa w art. 3b ustawy o opłacie produktowej. A bezspornym pozostaje fakt, że Wnioskodawca wobec produktów, o których mowa w stanie faktycznym nr 2 wniosku, nie dokonał dalszej odsprzedaży, tylko wykorzystał na potrzeby własne, we własnym

przedsiębiorstwie.

Rolą cytowanych wyżej przepisów jest zmniejszenie stosowania niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, m.in. talerzy, sztućców i pojemników na żywność, a rolą przedsiębiorców taka organizacja pracy, wprowadzania do obrotu i sprzedaży, która będzie zgodna z nowymi przepisami mającymi na celu ochronę środowiska naturalnego oraz ciągle obowiązującą hierarchią sposobów postępowania z odpadami zgodnie z ustawą o odpadach. W świetle celu ww. dyrektywy polegającego na zapobieganiu powstawaniu odpadów w środowisku w postaci przedmiotów jednorazowego użytku wykonanych z tworzyw sztucznych oraz faktu, że talerze, sztućce i pojemniki na żywność należą do najbardziej zaśmiecających przedmiotów, należy zastosować podejście zgodne z dyrektywą i za istotne uznać zapobieganie zaśmiecaniu produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w prowadzonej przez Wnioskodawcę działalności i nie unikać stosowania przepisów dyrektywy.

Stąd Strona wykorzystując na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży, produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych powinna zostać potraktowana w momencie zakupu jako użytkownik końcowy i ponieść opłatę, o której mowa w art. 3b ww. ustawy, która następnie zostanie przekazana do właściwego marszałka województwa.

W odniesieniu do pytania i stanu faktycznego nr 3.

Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których oferowane są produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienione w zał. nr 6 do ustawy o opłacie produktowej, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego, nabywającego je na potrzeby własne bez dalszej odsprzedaży, pod groźbą administracyjnej kary pieniężnej za jej niepobranie, którą wymierza w wysokości do 20 000 zł, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej w myśl art. 40a pkt 1 i art. 40b ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy o opłacie produktowej. Przedsiębiorcy nabywający te produkty z zamiarem dalszej odsprzedaży, nie będą uiszczać opłaty, o której mowa w art. 3b ww. ustawy, gdyż będą zobowiązani przepisami ustawy do pobrania tej opłaty, gdy będą dostarczać te produkty do użytkownika końcowego. Zakłada się, że zakupione kubki na napoje czy pojemniki na żywność od dostawcy celem dalszej odsprzedaży, będą użytkowane zgodnie z ich przeznaczeniem i należy od nabywającego, tj. użytkownika końcowego, pobrać opłatę za każdą sztukę produktu.

Jeżeli Wnioskodawca, będący podmiotem, o którym mowa w art. 3b, kupuje u zewnętrznego dostawcy opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych „z myślą o wykorzystaniu ich do przechowywania półproduktów gastronomicznych, które następnie wyrzucane są do pojemnika na odpady” to w tej sytuacji staje się użytkownikiem końcowym, gdyż dokonuje zakupu opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży. Stąd Wnioskodawca będzie zobowiązany do wniesienia opłaty, o której mowa w art. 3b ww. ustawy, u sprzedawcy tych opakowań, a następnie opłata ta zostanie przekazana do właściwego marszałka województwa.

Jeżeli Wnioskodawca przeznacza te opakowania do swoich celów i nie przeznacza ich do dalszej odsprzedaży, a jednocześnie nie chce uiszczać opłaty z art. 3b, to powinien

zdecydować się i nabyć produkty, które nie są objęte zakresem stosowania ustawy o opłacie produktowej.

Należy podkreślić, że Wnioskodawca spełniając ustawową definicję użytkownika końcowego w przypadku wykorzystania tych produktów na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży, powinien być potraktowany w momencie zakupu jako użytkownik końcowy i ponieść opłatę, o której mowa w art. 3b ustawy o opłacie produktowej. A bezspornym pozostaje fakt, że Wnioskodawca wobec produktów, o których mowa w stanie faktycznym nr 3 wniosku, nie dokonał dalszej odsprzedaży, tylko wykorzystał na potrzeby własne, we własnym przedsiębiorstwie.

Rolą cytowanych wyżej przepisów jest zmniejszenie stosowania niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, kubków na napoje i pojemników na żywność, a rolą przedsiębiorców taka organizacja pracy, wprowadzania do obrotu i sprzedaży, która będzie zgodna z nowymi przepisami mającymi na celu ochronę środowiska naturalnego oraz ciągle obowiązującą hierarchią sposobów postępowania z odpadami zgodnie z ustawą o odpadach. W świetle celu ww. dyrektywy polegającego na zapobieganiu powstawaniu odpadów w środowisku w postaci przedmiotów jednorazowego użytku wykonanych z tworzyw sztucznych oraz faktu, że kubki na napoje i pojemniki na żywność należą do najbardziej zaśmiecających przedmiotów, należy zastosować podejście zgodne z dyrektywą i za istotne uznać zapobieganie zaśmiecaniu produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w prowadzonej przez Wnioskodawcę działalności.

Stąd Strona wykorzystując na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży, produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych powinna zostać potraktowana w momencie zakupu jako użytkownik końcowy i ponieść opłatę, o której mowa w art. 3b ww. ustawy, która następnie zostanie przekazana do właściwego marszałka województwa.

W odniesieniu do pytania i stanu faktycznego nr 4.

Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których oferowane są produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienione w zał. nr 6 do ustawy o opłacie produktowej, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego, nabywającego je na potrzeby własne bez dalszej odsprzedaży, pod groźbą administracyjnej kary pieniężnej za jej niepobranie, którą wymierza, w wysokości do 20 000 zł, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej w myśl art. 40a pkt 1 i art. 40b ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy o opłacie produktowej. Przedsiębiorcy nabywający te produkty z zamiarem dalszej odsprzedaży, nie będą uiszczać opłaty, o której mowa w art. 3b ww. ustawy, gdyż będą zobowiązani przepisami ustawy do pobrania tej opłaty, gdy będą dostarczać te produkty do użytkownika końcowego. Zakłada się, że zakupione kubki na napoje od dostawcy celem dalszej odsprzedaży, będą użytkowane zgodnie z ich przeznaczeniem i należy od nabywającego, tj. użytkownika końcowego, pobrać opłatę za każdą sztukę produktu.

Jeżeli Wnioskodawca, będący podmiotem, o którym mowa w art. 3b ww. ustawy, jako nabywający te produkty zamierza przeznaczyć je do innych celów niezwiązanych ze spożyciem

albo nie przeznacza ich do dalszej odsprzedaży, a jednocześnie nie chce uiszczać opłaty z art. 3b, to powinien zdecydować się i nabyć produkty, które nie są objęte zakresem stosowania ustawy o opłacie produktowej. Bowiem tylko podmioty, które nie są jednostką handlową ani gastronomiczną nie są zobowiązane do pobierania wspomnianej opłaty od swoich klientów. Jednocześnie sprzedawcy spełniając ustawową definicję użytkownika końcowego w przypadku wykorzystania tych produktów na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży, powinni być potraktowani w momencie zakupu jako użytkownicy końcowi i ponieść opłatę, o której mowa w art. 3b ww. ustawy. A bezspornym pozostaje fakt, że Wnioskodawca wobec produktów, o których mowa w stanie faktycznym nr 4 wniosku, nie dokonał dalszej odsprzedaży, tylko wykorzystał na potrzeby własne, we własnym przedsiębiorstwie, a następnie wyrzucił.

Trzeba pamiętać, że rolą cytowanych wyżej przepisów jest zmniejszenie stosowania niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, w tym przypadku kubków na napoje, a rolą przedsiębiorców taka organizacja pracy, wprowadzania do obrotu i sprzedaży, która będzie zgodna z nowymi przepisami mającymi na celu ochronę środowiska naturalnego oraz ciągle obowiązującą hierarchią sposobów postępowania z odpadami zgodnie z ustawą o odpadach. W świetle celu ww. dyrektywy polegającego na zapobieganiu powstawaniu odpadów w środowisku w postaci przedmiotów jednorazowego użytku wykonanych z tworzyw sztucznych oraz faktu, że kubki na napoje należą do najbardziej zaśmiecających przedmiotów, należy zastosować podejście zgodne z dyrektywą i za istotne uznać zapobieganie zaśmiecaniu produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w prowadzonej przez Wnioskodawcę działalności chociażby poprzez zmianę sposobu organizacji sprzedaży napojów w kubkach na napoje w celu uniknięcia wyrzucania nie wykorzystanych produktów.

Stąd Strona wykorzystując na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży, produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych powinna zostać potraktowana w momencie zakupu jako użytkownik końcowy i ponieść opłatę, o której mowa w art. 3b ww. ustawy, która następnie zostanie przekazana do właściwego marszałka województwa.

W odniesieniu do pytania i stanu faktycznego nr 5.

Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których oferowane są produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienione w zał. nr 6 do ustawy o opłacie produktowej, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego, nabywającego je na potrzeby własne bez dalszej odsprzedaży, pod groźbą administracyjnej kary pieniężnej za jej niepobranie, którą wymierza, w wysokości do 20 000 zł, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej w myśl art. 40a pkt 1 i art. 40b ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy o opłacie produktowej. Przedsiębiorcy nabywający te produkty z zamiarem dalszej odsprzedaży, nie będą uiszczać opłaty, o której mowa w art. 3b ww. ustawy, gdyż będą zobowiązani przepisami ustawy do pobrania tej opłaty, gdy będą dostarczać te produkty do użytkownika końcowego. Zakłada się, że zakupione kubki na napoje czy pojemniki na żywność od dostawcy celem dalszej odsprzedaży, będą użytkowane zgodnie z ich przeznaczeniem i należy od nabywającego, tj. użytkownika końcowego, pobrać opłatę za każdą sztukę produktu. Jeżeli Wnioskodawca, będący

podmiotem, o którym mowa w art. 3b ww. ustawy, sprzedaje pojemniki na żywność wraz żywnością użytkownikowi końcowemu winien pobrać opłatę, która służy zmniejszeniu stosowania niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.

Jeśli użytkownik końcowy nie chce uiszczać opłaty z art. 3b, to powinien zdecydować się i nabyć produkty, które nie są objęte zakresem stosowania ustawy o opłacie produktowej. Opłata ta nie stanowi depozytu ani kaucji, która jest pobierana przy zakupie produktu i zwracana przy zwrocie zużytego produktu. Jest pobierana za sam fakt zakupu napoju czy żywności w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i nie podlega zwrotowi.

Jednocześnie należy podkreślić, że Wnioskodawca będący podmiotem, o którym mowa w art. 3b ww. ustawy, od 1 lipca 2024 roku będzie zobowiązany do zapewnienia dostępności opakowań alternatywnych do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, będących opakowaniami, wytworzonych z materiałów innych niż tworzywa sztuczne, w tym innych niż tworzywa sztuczne ulegające biodegradacji, lub dostępności opakowań wielokrotnego użytku, w myśl art. 3b ust. 3 ww. ustawy i art. 22 pkt 2 ustawy z dnia 14 kwietnia 2023 r. o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 877). Brak takiej dostępności będzie zagrożone administracyjną karą pieniężną do wysokości 20 000 zł, wymierzaną w drodze decyzji, przez właściwego wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej, w myśl art. 40a pkt 3 i art. 40b ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy o opłacie produktowej.

Trzeba pamiętać, że rolą cytowanych wyżej przepisów jest zmniejszenie stosowania niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, w tym przypadku pojemników na żywność, a rolą przedsiębiorców taka organizacja pracy, wprowadzania do obrotu i sprzedaży, która będzie zgodna z nowymi przepisami mającymi na celu ochronę środowiska naturalnego oraz ciągle obowiązującą hierarchią sposobów postępowania z odpadami zgodnie z ustawą o odpadach. W świetle celu ww. dyrektywy polegającego na zapobieganiu powstawaniu odpadów w środowisku w postaci przedmiotów jednorazowego użytku wykonanych z tworzyw sztucznych oraz faktu, że pojemniki na żywność należą do najbardziej zaśmiecających przedmiotów, należy zastosować podejście zgodne z dyrektywą i za istotne uznać zapobieganie zaśmiecaniu produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w prowadzonej przez Wnioskodawcę działalności.

Stąd Strona jako sprzedawca powinna za sprzedane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych pobrać opłatę, o której mowa w art. 3b ww. ustawy, i następnie przekazać ją do właściwego marszałka województwa.

W odniesieniu do pytania i stanu faktycznego nr 6.

Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których oferowane są produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienione w zał. nr 6 do ustawy o opłacie produktowej, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego, nabywającego je na potrzeby własne bez dalszej odsprzedaży, pod groźbą administracyjnej kary pieniężnej za jej niepobranie, którą wymierza, w

wysokości do 20 000 zł, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej w myśl art. 40a pkt 1 i art. 40b ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy o opłacie produktowej. Przedsiębiorcy nabywający te produkty z zamiarem dalszej odsprzedaży, nie będą uiszczać opłaty, o której mowa w art. 3b ww. ustawy, gdyż będą zobowiązani przepisami ustawy do pobrania tej opłaty, gdy będą dostarczać te produkty do użytkownika końcowego. Zakłada się, że zakupione kubki na napoje czy pojemniki na żywność od dostawcy celem dalszej odsprzedaży, będą użytkowane zgodnie z ich przeznaczeniem i należy od nabywającego, tj. użytkownika końcowego, pobrać opłatę za każdą sztukę produktu.

Jeżeli Wnioskodawca, będący podmiotem, o którym mowa w art. 3b ww. ustawy, sprzedaje pojemniki na żywność wraz żywnością użytkownikowi końcowemu winien pobrać opłatę, która służy zmniejszeniu stosowania niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.

Strona w swoim wniosku w stanie faktycznym nr 6 wskazała, że dla sprzedawanych przez nią kubków na napoje i pojemników na żywność zewnętrzni dostawcy przedstawiają dokumenty typu „Świadectwo możliwości wielokrotnego wykorzystania wyrobów z tworzyw sztucznych”, „Certyfikat wielokrotnego użytku” lub oświadczenie o wielokrotności używania, w których to wskazują że z uwagi na pozytywną ocenę testów pod kątem odporności naczyń kuchennych na zmywanie mechaniczne mają one możliwość wielokrotnego użytku i nie są objęte Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia oddziaływania niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko. Odnosząc się do powyższego należy zaznaczyć, że dla uznania, że produkt z tworzyw sztucznych nie spełnia definicji „produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych” nie wystarczy spełnienie co najmniej jednej z przesłanek, tj. zaprojektowanie, wprowadzenie do obrotu lub przeznaczenie, potwierdzające zamiar wielokrotnego wykorzystania takiego produktu. Jak wskazano w Wytycznych Komisji dotyczących produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C216 z 07.06.2021 r.) w pkt 2.2.3 „Możliwość powtórnego napełnienia i ponownego użycia produktu”: „Zgodnie z art. 3 pkt 2a dyrektywy w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych opakowanie wielokrotnego użytku oznacza „opakowanie przeznaczone, zaprojektowane i wprowadzone do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach jednego cyklu życia wielokrotną rotację poprzez powtórne napełnianie lub ponowne użycie do tego samego celu, do którego było pierwotnie przeznaczone” (...) Zgodnie z pkt 2 załącznika II do dyrektywy w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, w którym określono wymogi zasadnicze dotyczące opakowań, opakowania wielokrotnego użytku powinny m.in. posiadać właściwości fizyczne oraz cechy opakowań pozwalające na ich wykorzystanie w określonej ilości rotacji, przy normalnie łatwych do przewidzenia warunkach zastosowania. Szczegółowe warunki zgodności z tymi wymogami określono w europejskiej normie zharmonizowanej EN 13429:2004 Opakowania – Opakowania wielokrotnego użytku. Wymienione w tej normie

wymogi dotyczące stwierdzania przydatności opakowań do wielokrotnego użytku są następujące:

- zamiar wielokrotnego wykorzystania opakowania (tj. celowe zaprojektowanie, przeznaczenie i wprowadzenie do obrotu),
- projekt opakowania umożliwiający osiągnięcie wielokrotnej rotacji,
- opakowanie można opróżnić/rozładować bez znacznych uszkodzeń i bez zagrożenia dla integralności produktu, zdrowia i bezpieczeństwa,
- opakowanie można odtworzyć, wyczyścić, umyć, naprawić przy jednoczesnym utrzymaniu jego pierwotnej funkcjonalności,
- obowiązują ustalenia umożliwiające wielokrotne wykorzystanie, tj. ustanowiono i uruchomiono system wielokrotnego wykorzystania.”

Jednocześnie w powyższej normie wskazano na definicje:

- wielokrotnego użycia jako czynności, podczas której opakowanie, przeznaczone i zaprojektowane do przejścia w całym cyklu życia nie mniej niż określoną liczbę przewozów lub rotacji, jest ponownie napełniane i stosowane zgodnie ze swoim pierwotnym przeznaczeniem, z zastosowaniem wyrobów pomocniczych występujących na rynku lub bez nich i umożliwiających ponowne napełnienie opakowania; takie opakowanie wielokrotnego użycia stanie się odpadem opakowaniowym, jeśli nie będzie już dłużej przedmiotem wielokrotnego użycia,
- opakowania wielokrotnego użycia jako opakowania lub elementu opakowania, które było przeznaczone do przejścia minimalnej liczby przewozów lub rotacji w całym cyklu życia, w systemie wielokrotnego użycia,
- przewozu jako przemieszczenia opakowania, od napełnienia/załadowania do opróżnienia/wyładowania; przewóz może być częścią rotacji,
- rotacji jako cyklu, który przechodzi opakowanie wielokrotnego użycia, od napełnienia/załadowania do następnego napełnienia/załadowania; rotacja zawsze będzie obejmować przewóz,
- opakowania przeznaczonego do tego samego celu jako opakowania, po zakończonej rotacji, ponownie używanego zgodnie z pierwotnym przeznaczeniem, w systemie wielokrotnego użycia,
- systemów wielokrotnego użycia jako postanowienia (organizacyjne, techniczne i/lub finansowe) umożliwiające wielokrotne użycie.

Jak wskazano w normie EN 13429:2004 aby ocenić zasadność zakwalifikowania opakowania do „opakowań wielokrotnego użycia” w warunkach przewidywanego stosowania, pakujący/napełniający powinien zapewnić system odbioru opakowań (umowy organizacyjne, techniczne i finansowe), gdzie system zwrotności opakowań odpowiadać będzie kryteriom systemów określonym w normie (system zamknięty, otwarty i mieszany).

Jednocześnie wskazano na konieczność posiadania deklaracji zgodności w celu wykazania czy opakowanie spełnia kryteria zgodności takie jak:

- biorąc pod uwagę szczególne okoliczności/miejsce użytkowania, opakowanie jest przeznaczone do wielokrotnego użycia,
- projekt opakowania zapewnia, aby jego główne elementy wytrzymały określoną liczbę przewozów lub rotacji w zazwyczaj przewidywalnych warunkach,
- opakowanie może być opróżnione/wyładowane bez istotnego uszkodzenia, poza uszkodzeniami, które mogą być naprawione,
- opakowanie może być przywrócone do użytku zgodnie z Załącznikiem B (czyszczone, myte, poddane naprawie) jakąkolwiek wymienioną metodą i na jakimkolwiek określonym poziomie, i przy zachowaniu możliwości pełnienia swojej funkcji,
- proces naprawy opakowania przeprowadzany pod kontrolą pakującego/napełniającego, jest zarządzany w sposób uwzględniający jego wpływ na środowisko,
- proces naprawy jest dostępny i nadaje się do stosowania do opakowania wielokrotnego użycia, i obejmuje wszystkie istotne etapy wymienione w Załączniku B,
- opakowanie może być ponownie napełniane/ładowane bez zagrożenia naruszenia integralności produktu lub zdrowia i bezpieczeństwa osób odpowiedzialnych za ponowne napełnianie/ładowanie,
- w okolicznościach i miejscach przewidywanego użytkowania są na miejscu dostępne warunki (organizacyjne, techniczne, finansowe), które pozwalają na wielokrotne użycie,
- system wielokrotnego użycia, określony jako właściwy w rzeczywistych okolicznościach stosowania, jest zgodny z jednym z wymagań podanych w Rozdziale 6 ww. normy.

Strona we wniosku podkreśliła, że „dla wskazanych w niniejszym wniosku opakowaniach producent/dystrybutor nie przedstawił danych/informacji by opakowania te były zgodne z europejską normą zharmonizowaną EN 13429:2004 „Opakowania – Wielokrotne użycie”, w tym z następującymi kryteriami oceny:

- wprowadzenie do obrotu w celu powtórnego użycia,
- opróżnienie opakowania (wyjęcie zawartości) nie powoduje poważnego (nieodwracalnego) jego uszkodzenia,
- opakowanie jest przystosowane do ponownego napełniania,
- wszystkie czynności procesu przygotowania do ponownego napełnienia są pod kontrolą w celu zminimalizowania ich negatywnego wpływu na środowisko,
- ponowne napełnienie produktem nie wiąże się z obniżeniem jakości tego produktu oraz ryzykiem dotyczącym zdrowia i bezpieczeństwa,
- istnieje zorganizowany system odbioru opakowań (umowy organizacyjne, techniczne i finansowe), system ten jest dostępny na rynku,
- system zwrotności opakowań odpowiada kryteriom systemów określonym w normie (system zamknięty, otwarty i mieszany).

Wnioskodawcy nie jest znane, w jaki sposób oferowane produkty ze wskazanym świadectwem/certyfikatem/ oświadczeniem są produkowane i wprowadzane do obrotu w myśl normy EN 13429:2004 „Opakowania – Wielokrotne użycie”. Zauważyć należy, jak wskazano wcześniej, że producent/dostawca nie przedstawił na te opakowania deklaracji zgodności z

normą EN 13429:2004, a także nie jest znany sposób zorganizowania i działania systemu wielokrotnego użycia, czy zostały zawarte umowy organizacyjne, techniczne i finansowe tak by zorganizować system odbioru opakowań. Wnioskodawca otrzymał jedynie certyfikaty/świadectwa/oświadczenia, jak wskazano we wniosku. Poza nimi żadnych innych oświadczeń dotyczących spełnienia normy EN 13429:2004 nie otrzymano”.

Odnosząc się do powyższego należy zauważyć, że Strona w swoim wniosku nie potwierdziła, że sprzedawane przez nią opakowania w postaci kubków na napoje i pojemników na żywność posiadają system wielokrotnego użycia, nie przedstawiła informacji, że istnieje zorganizowany system odbioru tych opakowań (umowy organizacyjne, techniczne, finansowe), że wydawane opakowania spełniają normę EN 13429:2004 i posiadają deklarację zgodności z tą normą. Jednocześnie Strona sama nie zorganizowała systemu wielokrotnego użycia ani nie uczestniczy w takim systemie. Stąd nie można przyjąć że posiadanie dokumentu o możliwości mechanicznego zmywania naczyń kuchennych, bez kierowania opakowań do ponownego napełnienia przez Stronę, powoduje, że opakowania jednorazowego użytku stają się opakowaniami wielokrotnego użytku niepodlegającymi pod opłatę z art. 3b ust.1 ustawy o opłacie produktowej, gdyż opakowania wielokrotnego użytku muszą być zwracane do ponownego napełnienia w tym samym celu, zgodnie z ich pierwotnym przeznaczeniem, by były takiego rodzaju opakowaniami.

Trzeba pamiętać, że rolą cytowanych wyżej przepisów jest zmniejszenie stosowania niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, kubków na napoje i pojemników na żywność, a rolą przedsiębiorców taka organizacja pracy, wprowadzania do obrotu i sprzedaży, która będzie zgodna z nowymi przepisami mającymi na celu ochronę środowiska naturalnego. W świetle celu ww. dyrektywy polegającego na zapobieganiu powstawaniu odpadów w środowisku w postaci przedmiotów jednorazowego użytku wykonanych z tworzyw sztucznych oraz faktu, że kubki na napoje i pojemniki na żywność należą do najbardziej zaśmiecających przedmiotów, należy zastosować podejście zgodne z dyrektywą i za istotne uznać zapobieganie zaśmiecaniu produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, tak by nie unikać stosowania przepisów dyrektywy w prowadzonej przez Wnioskodawcę działalności.

Stąd Strona oferując użytkownikom końcowym opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych z certyfikatami wielokrotnego użytku, bez zorganizowania systemu wielokrotnego użycia do ponownego napełnienia opakowań w tym samym celu, podlega pod obowiązek poboru od użytkownika końcowego i wnoszenia opłaty z art. 3b ust.1 ustawy o opłacie produktowej, do właściwego marszałka województwa.

Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w sentencji.

Powyższa interpretacja przepisów dotyczy przedstawionych przez Wnioskodawcę i przytoczonych w treści decyzji sześciu stanów faktycznych i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Ponadto należy podkreślić, że decyzja interpretacyjna dotyczy wyłącznie wyjaśnienia co do

zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej.

POUCZENIE

Od decyzji służy Stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, ul. Obozowa 57, 01-161 Warszawa, za pośrednictwem Marszałka Województwa Mazowieckiego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Stronie przysługuje prawo do złożenia wniosku o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

Przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.